

РЕШЕНИЕ

№ 214

гр. Габрово, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО в публично заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ива Димова

при участието на секретаря Милкана Ив. Шаханова Балтиева
като разгледа докладваното от Ива Димова Гражданско дело №
20234200100211 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Подадена е искова молба от М. М. А. от гр. Севлиево, чрез Адвокатско дружество „М.“, чрез адв. Г. В. срещу „Банка ДСК“ АД с цена на иска 163 508,63 лв., от които 22 933,95 евро – главница; 57 307,31 евро – законна лихва върху главницата, която главница първоначално е била 87 874,00 евро - главница; 3857,18 лв. – държавна такса и 2378,58 лв. – юрисконсултско възнаграждение, с който иска да се признае за установено, че ищцата не дължи на ответника остатъка от сумите по Заповед за незабавно изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК издадена по ч.гр.д. № 673/2013 г. на Районен съд – Севлиево, поради погасяване по давност. Прави доказателствени искания и претендира разноси.

В исковата молба се излагат твърдения, че на 30.05.2013 г. е издадена заповед за незабавно изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 673/2013 г. на РС – Севлиево, по силата на която „Паладиум“ ООД, М. М. А., Д. А. и К. К. са осъдени да заплатят солидарно на „Банка ДСК“ ЕАД следните суми: 87 874,00 евро - главница; 10733,21 евро- лихва и лихва за просрочие за периода от 26.06.2012 г.-27.05.2013 г.; законна лихва върху сумата по т. 1 от 29.05.2013 г. до окончателното и изплащане; 3857,18 лв. – държавна такса и 2378,58 лв.- юрисконсултско възнаграждение. Издаден е изпълнителен лист и е образувано изп.д. № 94/2013 г. на ЧСИ Г. Н., като длъжници по делото са конституирани „Паладиум“ ООД, М. М. А., Д. А. и К. К.. До длъжниците е била изпратена покана за доброволно изпълнение, която е получена на 13.06.2013 г., срещу която не е било подадено възражение. Държавата е присъединена като взискател на 14.06.2013 г. Излагат се твърдения, че повече от две години за периода 14.09.2015 г. – 16.03.2018 г. по изпълнителното дело не са предприемани изпълнителни действия, поради което същото се е прекратило по отношение на ищцата на 14.09.2017 г., на основание чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК. Съдебният изпълнител продължава да изпълнява спрямо ищцата, като на 27.04.2022 г., с постановление за възлагане е възложил ½ ид.ч. върху имот, собственост М. М. А. на трето лице – Д. Й. Д. – А. за сумата от 4 055,00 лв.

Претендира да се признае за установено, че ищцата не дължи на ответника остатъка от сумите по Заповед за незабавно изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК по

ч.гр.д. № 673/2013 г. на РС- Севлиево, а именно: 22 933,95 евро – главница; 57 307,31 евро – законна лихва върху главницата, която главница първоначално е била 87 874,00 евро - главница; 3857,18 лв. – държавна такса и 2378,58 лв. – юрисконсултско възнаграждение. Общата сума на претенцията е 163 508,63 лв., а не както е посочено погрешно 164 297,00 лв. и именно тази сума съдът приема за правилна, тъй като тя е заявена в петипума на исковата молба. Претендира разноски за настоящото производство, които са сторени от ищцата, както и адвокатско възнаграждение за оказано процесуално представителство по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА. Прави искане за освобождаване от държавна такса и за прилагане на изпълнителното дело.

В законоустановения срок е постъпил писмен отговор от ответника, чрез процесуалния му представител юрисконсулт Р. М.. Счита така предявения иск за неоснователен и недоказан. Не оспорват издадената заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК, по която е образувано изп.д. № 94/2013 г. по описа на ЧСИ Г. Н.. Сочи, че по образуваното изпълнително дело № 94/2013 г. по описа на ЧСИ Г. Н. са предприемани множество изпълнителни действия, като налагане на запори, възбрани, насрочване на описи и публични продани по отношение на имоти, собственост на „Паладиум“ ООД, М. М. А., и К. К.. Молба за действия е подадена на 26.10.2017 г., въз основа на която е насрочен опис за 27.11.2018 г. от 11,00 ч. на недвижим имот собственост на ищцата в с. Л.. Излага мотиви за не настъпването на перемция и давност по оспореното вземане. Направил е искане за спиране на настоящото производство до произнасяне на ВКС по образуваното тълк.д. № 2/2023 г. на ОСГТК. *Длъжникът има правен интерес от установяване, че не дължи изпълнение на погасено по давност вземане, за което е налице изпълнително основание /влязло в сила съдебно решение/Длъжникът има правен интерес от установяване, че не дължи изпълнение на погасено по давност вземане, за което е налице изпълнително основание /влязло в сила съдебно решение/*

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, които прецени поотделно и в тяхната пълнота, намира следното:

Съдът е приел за разглеждане предявеният иск е с правно основание [чл. 439 във връзка с чл. 124 от ГПК](#), с който е дадена правна възможност длъжникът да оспорва с иск изпълнението, тъй като има правен интерес от установяване, че не съществува в полза на вискателя едно нуждаещо се от удовлетворяване притезание, установяване на несъществуването на едно изпълняемо право, а не само съществуването на изпълнителното основание.

От приложеното и приобщено като доказателство по делото изпълнително дело № 20137330400094 се установява, че същото е образувано на 06.06.2013 г. по подадена молба от „Банка ДСК“ ЕАД против „Паладиум“ ООД, ЕИК 107008602 със седалище и адрес на управление в гр. Севлиево, ул. „Подем“ № 27, К. Х. К., Д. С. А. и М. М. А. с приложен изпълнителен лист от 30.05.2013 г., издаден в заповедно производство по ч.гр.д. № 673/2013 г. на РС- Севлиево. Няма данни срещу заповедта да е подадено възражение и доколкото ищецът не твърди подобен факт, съдът приема, че при липсата на подадено възражение е създаден стабилитет на заповедта за незабавно изпълнение по [чл. 417 ГПК](#). Издаденият изпълнителен лист е за осъждането на „Паладиум“ ООД, ЕИК 107008602 със седалище и адрес на управление в гр. Севлиево, ул. „Подем“ № 27, К. Х. К., Д. С. А. и М. М. А. да заплати на „Банка ДСК“ ЕАД сумата 98 607,21 евро от които: 87 874,00 евро – главница, 10 733,21 евро – лихва и лихва за просрочие за периода от 26.06.2012 г.-27.05.2013 г., ведно със законната лихва върху главницата, начиная от 29.05.2013 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от 3 857,18 лв. – държавна такса и 2378,58 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

С покана за доброволно изпълнение, длъжникът М. М. А. е поканен за заплати сумата от 209 352,39 лв., от които главница в размер на 171 866,61 лв.свс законната лихва в размер на 1 244,98 лв. за периода 29.05.2013 г.-24.06.2013 г., 20 992,83 лв.- неолихвяеми вземания /мораторни лихви, обезщетения и т.н./, 6 235,76 лв.- присъдени разноски, 9 012,21 лв. –

такси по ТЗЧСИ, дължими към 24.06.2013 г. Поканата е получена от Д. С. А. – съпруг на М. М. А., на 13.06.2013 г.

В хода на образуваното изпълнително производство са поискани и предприети различни действия по принудителното изпълнение. По отношение на ищцата съдебният изпълнител е извършил следните действия:

На 13.06.2013 г. е връчена покана за доброволно изпълнение на М. М. А.. С молба от 03.08.2015 г. вискателят е поискал да се направи справка в КАТ – Габрово за наличието на МПС и да се извърши справка за починали родители на името на солидарните длъжници – физически лица. От отговора на Сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – Габрово вх. № 2871 от 14.09.2015 г., се установява, че за М. М. А. няма данни за регистрирани превозни средства. Като собственик на три броя МПС е посочен Д. С. А. – съпруг на ищцата. По изпълнителното дело няма данни да е наложен запор върху посочените в писмото МПС-та.

С молба от 27.10.2017 г., вискателят „Банка ДСК“ ЕАД отново е поискал извършването на изпълнителни действия на дружеството длъжник и солидарните длъжници. Съдебният изпълнител е вписал възбрана върху недвижими имоти собственост на ищцата на 16.03.2018 г. „Банка ДСК“ ЕАД на 02.10.2018 е депозирала нова молба, с която моли да се насрочи опис и оценка на възбранените недвижими имоти на М. М. А. и К. Х. К.. На 27.11.2018 г. е извършен опис от ЧСИ на недвижими имоти, които са собственост на М. М. А.. С протокол за обявяване на публична продан на 19.06.2019 г. са обявени имотите, собственост на М. М. А. /л.145, т. II/. Нова публична продан е обявена на 27.12.2020 г./л.173, т. II/. С молба от 05.01.2021 г., вискателя „Банка ДСК“ ЕАД е поискал определянето на нова начална цена за изнасянето на имотите на А. на публична продан. Поради обявяването на публичната продан за нестана е обявена нова на 02.02.2022 г. В резултат на проведената публична продан е изготвено постановление за възлагане на недвижим имот от 27.04.2022 г. – ПИ 65927.541.520 в гр. Севлиево, в местността „Севлиевските лозя“, като имота е възложен на купувача Д. Й. Д.-А.. С протокол от 18.07.2022 г. е определена нова начална цена на имотите в с. Л., които са собственост на М. М. А.. С постановление за възлагане на недвижим имот от 20.09.2022 г. на И. Г. Р. е възложена ¼ ид.ч. от имота в с. Л., община Севлиево, представляващ УПИ IV-174, кв. 50, с площ от 1760 кв.м. М. М. А. е уведомена с писмо изх.№ 1494 от 03.10.2022 г., което е получила на 14.10.2022 г., чрез съпруга си Д. А..

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Искът е процесуално допустим, тъй като ищцата се позовава на факти, настъпили след влизане в сила на издадената заповед за изпълнение въз основа на документ по [чл. 417 ГПК](#).

Изпълнителното дело е образувано по молба от 06.06.2013 г.

С исковата молба се претендира да се приеме за установено, че ищцата не дължи посочените в исковата молба суми, тъй като по отношение на нея изпълнителното дело се е прекратило на основание чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК, а давността за вземанията и е започнала да тече от последното валидно изпълнително действие - 14.09.2015 г. и същата е изтекла на 23.11.2020 г.

Пермцията, която е институт на процесуалното право е уредена в чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК, съгласно който изпълнителното производство се прекратява с постановление, когато вискателя не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години. Настоящият състав възприема съдебната практика, според която, в случаите на множество солидарни длъжници по едно и също изпълнително дело, прекратяването на изпълнението може да настъпи по отношение както на всички, така и само на някои от тях. Срокът по чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК тече самостоятелно за всеки длъжник, като предприетите изпълнителни действия по отношение на един от длъжниците са без правно

значение и последици спрямо останалите. Предпоставките по чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК подлежат на установяване за всеки един длъжник поотделно. Когато вискателя е предпочел да насочи принудителното изпълнение към един от солидарните длъжници, бездействието по отношение на останалите е обвързано от предвидената в чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК санкция , а именно прекратяване на изпълнителното дело срещу тях. В този смисъл са решение № 83 от 11.04.2018 г. по гр.д. № 1667/2017 г. на ВКС, IV. г.о., решение № 48 от 14.07.2016 г. по т. д. № 404/2015 г. на ВКС, II т. о., решение № 49 от 15.03.2018 г. по в. гр. д. № 110/2018 г. на I състав на Окръжен съд – Добрич; решение № 187 от 21.05.2019 г. по в. гр. д. № 231/2019 г. на Окръжен съд – Русе; решение № 53 от 11.02.2020 г. по в. гр. д. № 127/2020 г. на Окръжен съд – Велико Търново, решение № 2098 от 10.04.2020 г. по в. гр. д. № 2426/2020 г. на ГО ЧЖ IV състав на Софийски градски съд, решение № 728 от 14.07.2020 г. по в. гр. д. № 793/2020 г. на VIII състав на Окръжен съд – Пловдив, решение № 265654 от 08.09.2021 г. по гр. д. № 8436/2019 г. на ГО I-24 състав на Софийски градски съд.

При процесуално правните норми за перемпцията е налице автономност на процесуалното положение на всеки един от солидарните длъжници, поради което вискателя следва да проявява процесуална активност спрямо всеки един от тях поотделно в рамките на конкретното изпълнително дело. Няма пречка по отношение на един от солидарните длъжници изпълнителното производство да бъде прекратено, поради изтичане на двугодишен срок, в който срещу него не са били предприети изпълнителни действия, а по отношение на останалите солидарни длъжници изпълнителното дело да продължи. Още повече, че след като се прекрати изпълнителното делото, поради настъпила перемпция спрямо един от солидарните длъжници няма пречка да се образува ново изпълнително дело срещу този конкретен длъжник, ако не е изтекла погасителната давност, която пък е институт на материалното право. Материално правният институт на погасителната давност спрямо солидарните длъжници е уреден в чл. 125, ал.1 от ЗЗД, като същата е самостоятелна и независима от другите солидарни длъжници.

Съгласно [Тълкувателно решение № 3/28.03.2023 г. по т. д. № 3/2020 г.](#), ОСГТК на ВКС, докато е траел изпълнителният процес относно вземанията по образувани преди обявяването на [Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г.](#), ОСГТК на ВКС, изпълнителни дела, давност за тези вземания не е текла. За тях давността е започнала да тече от 26.06.2015 г., от когато е обявено за загубило сила [ППВС № 3/1980 г.](#) След 26.06.2015 г., първото изпълнителното действие срещу ищцата е на 16.03.2018 г., когато е вписана възбрана върху притежаваните от нея недвижими имоти. От данните в приложеното изп.д. № 94/2013 г. се установява, че не са извършвани валидни изпълнителни действия срещу ищцата от 26.06.2015 г. до 26.06.2017 г., поради което се приема, че изпълнителното производство се прекратява по право на основание чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК.

Вискателят е предприел изпълнителни действия в рамките на изп.д. № 94/2013 г. след настъпилата по силата на закона перемпция на 26.06.2017 г., които действия се явяват невалидни и не следва да се зачетат като прекъсващи погасителната давност – налагането на възбрана на 16.03.2018 г. Погасителната давност е изтекла на 26.06.2020 г.

С постановеното в решение № 371/29.10.2015 г. по гр. д. № 1385/2012 г. на ВКС, IV г. о. и решение № 42/26.02.2016 г. по гр. д. № 1812/2015 г. на ВКС, IV г. о., е посочено, че с разрешението по т. 10 от ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС се приема, че каквото и да е основанието за прекратяване на изпълнителното производство, всички предприети по него изпълнителни действия се обезсилват по право, с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права и редовността на извършените от трети задължени лица плащания. Според даденото разрешението в посочените решения на ВКС, в хипотезата на прекратено по право принудително изпълнение, всички предприети изпълнителни действия по него се обезсилват по право и дори да е имало такива, и да са били от вида на посочените в чл. 116,

б. „в“ от ЗЗД те не могат да доведат до прекъсване на давността. Според теорията и по-точно според изразеното становище на проф. Сталев, когато са налице някои от основанията за прекратяване на изпълнителното производство, то настъпва по силата на закона. Според него постановлението на тогавашния съдия-изпълнител, с което той прогласява прекратяването, не е условие, за да се прекрати изпълнителното производство, а констатира едно вече настъпило прекратяване и за това отказва предприемането на следващите действия /стр. 1077 от „Българско гражданско процесуално право“, Авторски колектив, Десето преработено издание, ИК „Сиела Норма“ АД, 2020 г./.

Във връзка с горното предявения иск следва да бъде уважен.

По отношение на разноските.

Със списък на разноските по чл. 80 от ГПК са претендирани 100,00 лв. заплатена държавна такса и 13 500,00 лв. с ДДС, представляващо адвокатско възнаграждение за оказана безплатна, за което е представен договор за правна защита и съдействие и декларация по реда на чл. 38, ал.1, т. 2 от ЗА. С оглед изхода на спора, уважаване на предявения иск, претенцията за разноски е основателна, поради което в полза на ищцата следва да се присъди сумата от 100,00 лв., а на Адвокатско дружество „М.“, ЕИК 177253255, представлявано по делото от адв. Г. В. В., вписан като адвокат в Софийска адвокатска колегия под личен № 1300643010 да се присъди сумата от 13 500,00 лв. с включен ДДС, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА. Същата не е прекомерна и е съобразена с минималните размери за адвокатските възнаграждения по Наредба № 1/2004 г. В полза на бюджета на Окръжен съд – Габрово следва да се присъди държавна такса в размер на 6 440,35 лв., която следва да се заплати от ответника по делото „Банка ДСК“ АД. От общия размер на държавната такса 6540,35 лв. е извадена сумата от 100,00 лв., която е била заплатена от ищцата.

На ответника не се присъждат разноски.

Водим от горното, Габровски окръжен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че М. М. А., ЕГН ***** от гр. Севлиево, ул. „М.“ *** не дължи на „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616, гр. София, ул. "Московска" № 19 сумата от общо 163 508,63 лв., от които: 22 933,95 евро – главница; 57 307,31 евро – законна лихва върху главницата, която главница първоначално е била 87 874,00 евро; 3 857,18 лв. – държавна такса и 2 378,58 лв. – юрисконсултско възнаграждение, представляващо задължение по заповед за незабавно изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 673/2013 г. на РС – Севлиево и по издадения въз основа на нея изпълнителен лист от 30.05.2013 г., за които суми е било образувано изп. д. № 20137330400094 по описа на ЧСИ Г. Н., с район на действие Окръжен съд – Габрово, поради настъпила пермпция и погасяване по давност на задължението.

ОСЪЖДА „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616, гр. София, ул. "Московска" № 19 да заплати на М. М. А., ЕГН ***** от гр. Севлиево, ул. „М.“, ал. *** сумата от 100,00 лв. /сто лева/, представляваща държавна такса, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616, гр. София, ул. "Московска" № 19 да заплати на Адвокатско дружество „М.“, ЕИК 177253255, представлявано по делото от адв. Г. В. В., вписан като адвокат в Софийска адвокатска колегия под личен № 1300643010 сумата от 13 500,00 лв. с вкл. ДДС /тринадесет хиляди и петстотин лева/ - адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на материално затруднено лице, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616, гр. София, ул. "Московска" № 19 да заплати по сметка на Габровски окръжен съд сумата от 6 440,35 лв. /шест хиляди четиристотин и четиридесет лева и 35 ст./, представляваща държавна такса за разглеждане на делото, както и 5,00 лв. /пет лева/ при служебно издаване на изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Апелативен съд - Велико Търново, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Габрово: _____